

Sygn. akt I UK 66/18

POSTANOWIENIE

Dnia 5 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania G. D.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 5 marca 2019 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 września 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 września 2017 r., III AUa [...] Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację G. D. (wnioskodawca), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w Ł. z 14 czerwca 2016 r., VI U [...], oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. (organ rentowy) z 24 marca 2014 r., odmawiającej wnioskodawcy prawa do emerytury w obniżonym wieku.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł wnioskodawca, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której skarżący dopatruje się w naruszeniu przez Sądy obu instancji art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm., dalej jako ustawa emerytalna) w związku z § 4 ust. 1 w

związku z punktem 1 Działu XIV Wykazu A, stanowiącego Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm., dalej jako rozporządzenie z 7 lutego 1983 r.) przez jego błędną interpretację, gdyż Dział XIV obejmuje prace różne, nieprzypisane do konkretnego działu gospodarki. Nie wyklucza to zatem możliwości uznania za pracę w warunkach szczególnych pracy wykonywanej w placówkach oświaty. Co więcej w ocenie wnioskodawcy Sądy dopuściły się także naruszenia art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej w związku z Działem II Wykazu A, stanowiącego Załącznik do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r., gdyż praca wnioskodawcy może zostać jego zdaniem zakwalifikowana jako „praca przy wytwarzaniu i przesyłaniu energii elektrycznej i ciepłej [...]” w energetyce.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy stwierdza, że kwestia podnoszona przez wnioskodawcę we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania została już wyjaśniona w orzecznictwie Sądu Najwyższego (ostatnio zob. wyrok Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2018 r., I UK 510/16, LEX nr 2483354). Przyjmuje się w nim, że do uznania pracy palacza za pracę w warunkach szczególnych niezbędne jest, by odbywała się ona z wykorzystaniem kotłów typu przemysłowego, rozumianych jako kotły z paleniskiem przeznaczone do wytwarzania pary lub podgrzewania wody ciepłem wywiązującym się w procesie spalania paliwa, których moc przekracza 1 MW, przy czym w kotłach wodnych temperatura wody na wylocie przekracza 388K (115°C), a w kotłach parowych ciśnienie pary przekracza 70 kPa (wyrok Sądu Najwyższego z 17 stycznia 2017 r., I UK 498/15, LEX nr 2216100). Jak zaś wynika z niekwestionowanych przez wnioskodawcę w skardze kasacyjnej ustaleń Sądów obu instancji, w spornym okresie wnioskodawca wykonywał pracę na kotłach mających moc 350 kW, a zatem zdecydowanie niższą niż wymagana do uznania, że były to kotły przemysłowe.

Przechodząc z kolei do twierdzenia wnioskodawcy, iż jego praca może zostać zakwalifikowana jako praca wykonywana w energetyce w rozumieniu działu II Wykazu A, stanowiącego Załącznik do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. stwierdzić należy, że twierdzenie to jest nietrafne. Zatrudnienie w energetyce oznacza pracę w gałęzi gospodarki zajmującej się przetwarzaniem energii. Wytwarzanie energii odbywa się w różnej skali, począwszy od lokalnego zaspokajania na ciepło odbiorców komunalnych (centralne ogrzewanie, ciepła woda) do przemysłowego wytwarzania tego rodzaju energii, przy wykorzystaniu urządzeń przemysłowych (w elektrociepłowniach) o dużej mocy, pozwalających na dostarczanie ciepła do celów technologicznych (para) o wyższych parametrach (ciśnienie) niż zapotrzebowanie odbiorców komunalnych (ciepła woda) (wyrok Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2018 r., I UK 172/17, OSNP 2019 nr 2, poz. 25). Pracodawca wnioskodawcy nie zajmował się wytwarzaniem energii, gdyż była to placówka oświatowa, która posiadała własny system grzewczy. W tych okolicznościach praca wnioskodawcy nie może zostać uznana za wykonywaną w energetyce w rozumieniu Działu II Wykazu A, stanowiącego Załącznik do rozporządzenia z 7 lutego 1983 r.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.